

Hei hyvä lukija. Minä olen nimimerkki N ja nyt minulle on annettu vastuulle kirjoittaa omavaraopiston blogi postaus. Sitä ei tarvitse ottaa itselleen tehtäväkseen, vaan palikan voi antaa myös seuraavalle kurssilaiselle. Minä ajattelin kuitenkin, että minusta olisi varsin mukavaa kirjoittaa ajatuksiani ulos tekstiksi. Halusin aloittaa sanoin hei "hyvä" lukija, sillä uskon, että oot varsin hyvä tyyppi ja voimme jakaa yhteisen hauskan hetken tämän tekstin aikana. En ole vielä päättänyt mistä sitä kirjoittais. Kun lueskelin aikasempia blogitekstejä, niin tuntu, että siellä on ihan huipputeoksia. Tämä ei ehkä pääse ihan top listoille, mutta eihän tää mikään kilpailu olekkaan. Mulla kyllä tuntu olevan hyviäkin potentiaalisia ajatuksia, mutta en ole varma onko ne blogimatskua kuitenkaan. Eli mitä kohderyhmä haluaa kuulla...?

Noh,

Me ensimmäisen vuoden kurssilaiset olemme viettäneet omavaraopistolla nyt neljä kuukautta. Näihin neljään kuukauteen mahtuu paljon erilaisia hetkiä, päiviä, ajatuksia, tunteita ja tunnetiloja. Ja luulen, että seuraavat kolme kuukautta tuo mukanaan myös paljon.

Odotan elokuun vikaa viikkoa. Silloin meillä on tulossa "köyhyys viikko". Tämä vapaaehtoinen kurssiohjelman päälle tuleva teema värittää arkeamme viiden päivän verran. En ole suurin fani tähän nimeen, mikä viikolle on annettu. Minusta se voisi olla mielummin hmm jokin muu. Jokatapauksessa, kyseisellä viikolla arki muuten täällä rullaa normaalisti, mutta ruoka on astetta vaatimattomampaa. Karistellaan pois ulkopuolinen ruoan tuotanto täksi jaksoksi. Jäljitellään oikeasti omavaraista elämäntyyliä Suomessa ruoan suhteen. Eli siis, EIKÖ ME TÄSTÄ SYYSTÄ JUURI OLLAKKIN KURSSILLA?! Omavaraisuutta harjoittamassa. Annetaan meihin juurtuneelle mukavuudenhalukkuulle peiliä ja kohdaatan sitä!!!

Aikaa kuluu... blogin kirjoittaminen unohtuu hetkeksi. Kirjoittajalla on kauheasti muita hommia. Kirjoittaja kuitenkin löytää pölyttyneen tietokoneensa ja käynnistää sen jälleen. On syyskuun toinen päivä ja niukkuusviikko on takana. Viikon nimi vaihtui köyhyysviikosta niukkuusviikoksi...

En yhä ole tyytyväinen nimeen, mutta en osaa tarjota parempaakaan, niin se kelvatkoon. Ensi vuoden kurssilaiset voivat halutessaan hiota nimeä paremmaksi, jos he aikoavat jatkaa tätä perinnettä.

No, viikko oli vaikeampi mitä olin ajatellut. Energiaa ei vain ollut tarpeeksi. Päivän jakso juuri ja juuri läpi puskemalla. Kumma oli huomata, että sosiaalinen vuorovaikuttaminen vei ihan kauheasti voimia. Oman tilan tarve oli iso. Ois tehnyt mieli erakoitua yhdeksi viikoksi kokonaan. Luulin ennen tätä viikkoa, että tästä kohoaisi mahtava yhteisfiilinki, että pusketaan toinen toisia jaksaan paremmin. Tosiasiassa toiset ihmiset vain ärsyttivät mua. Mikä pettymys.

Kyllä ärsytyksen toki ymmärtää, kun perustarvetta on merkittävästi rajoitettu, ja ihan vielä oma-aloitteisesti. Hullua touhua. Sitä rupes miettimään, että mitä jos ois muita energianlähteitä kun ruoka. Jos vaikka auringosta vois saada osan energiasta. Ai että ois kivaa. Tai mitä, jos sitä nukkuis suurimman osan päivästä niin ei sitä kuluttaisikaan paljoa. Toki hommat jäis silloin tekemättä. Se tässä olikin vaikeaa, että energiansaanti oli rajoitettua, mutta energiankulutus jatkui samana. Ois tehnyt kyllä mieli ottaa paljon rauhallisemmalla tahdilla niukkuusviikon päivät. Joskus meillä on tällä niin hiton kova tahti päällä, kun on opiston kasvimaata sekä vielä oma kasvimaata hoidettavana. Hommaa riittää aina, ja kyllä se välillä tuntuu vyöryvän päälle. Se ajatus kuitenkin helpottaa, että talvi on tulossa ja pian tämä karhu menee talviunille... Öitä ja kiitän arvostukseksi lukijaa.